

POSTANOWIENIE

27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

na posiedzeniu niejawnym 27 lutego 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.P.
przeciwko Bankowi AG w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bankowi AG w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 20 września 2022 r., VI ACa 1067/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego Banku AG w W. na rzecz powoda A.P. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

(A.G.)

UZASADNIENIE

I. Na wstępie należy odnieść się do wyjaśnienia składu osobowego, w którym doszło do wydania postanowienia Sądu Najwyższego z 27 lutego 2025 r. wobec złożenia 21 marca 2024 r. w sprawie I CSK 865/23 przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy na tzw. przedsądzie (wniosku o przyjęcie

skargi kasacyjnej do rozpoznania) zawiadomienia na podstawie art. 51 k.p.c. o okolicznościach uzasadniających jego wyłączenie od orzekania ze względu na zawarcie i spłacanie przez niego pożyczki udzielonej przez bank, indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego. W złożonym zawiadomieniu (k. 100) wskazano, że ze względu na pozycję ustrojową Sądu Najwyższego oraz znaczenie orzeczeń wydawanych przez ten Sąd dla stosowania prawa orzeczenie wydane z jego udziałem może oddziaływać na jego sytuację prawną względem banku, z którym sam zawarł umowę pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego, co może wywoływać wątpliwości co do jego bezstronności jako sędziego. Wprawdzie postanowieniem Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2024 r. (k. 111) odmówiono wyłączenia od orzekania SSN Dariusza Dończyka wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale orzeczenie to zostało wydane w składzie: SSN Beata Janiszewska, która została powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego postanowieniem Prezydenta RP z 10 października 2018 r. (M.P. z 2018 r., poz. 1031) na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa zawarty w jej uchwale z 28 sierpnia 2018 r. nr 330/2018 r. w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedem wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Cywilnej (M.P. z 2018 r., poz. 633). Krajowa Rada Sądownictwa podjęła wyżej wskazaną uchwałę z 28 sierpnia 2018 r. w składzie i w trybie ukształtowanym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3). Wyżej wskazane okoliczności dotyczące powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego Beaty Janiszewskiej uzasadniają wątpliwości co do tego, czy i jakie skutki wywołało postanowienie Sądu Najwyższego wydane z jej udziałem w świetle uchwały składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNC 2020, nr 4, poz. 34) oraz orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. np. wyrok z 3 lutego 2022 r., skarga nr 1469/20, Advance Pharma Sp. z o.o. przeciwko Polsce) i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. np. wyrok z 7 listopada 2024 r., C-326/23, ECLI:EU:2024:940). Dotyczy to w szczególności oceny czy Sąd Najwyższy w takiej obsadzie spełniał kryteria, jakim powinien odpowiadać sąd określone w art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw

człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 i uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) oraz art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 października 2022 r., II CSKP 556/22, z 15 lutego 2024 r., I CSK 4343/22, I CSK 5052/22, I CSK 5970/22 i CSK 6303/22, z 12 kwietnia 2024 r., II CSKP 1869/22, z 9 maja 2024 r., II CSKP 1483/22 i z 8 listopada 2024 r., II CSKP 1211/22). Odniesienie się do tej kwestii prawnej było jednak obecnie bezprzedmiotowe nie tylko z uwagi na brak wniosków stron o wyłączenie sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, ale także ze względu na zmianę okoliczności, która nastąpiła po wydaniu postanowienia o odmowie wyłączenia od orzekania sędziego wyznaczonego do rozpoznania sprawy, polegającą na wykonaniu przez niego ugody zawartej z bankiem, w wyniku czego jego zobowiązanie z tytułu pożyczki indeksowanej do kursu franka szwajcarskiego wygasło, a strony zobowiązały się nie dochodzić wobec siebie żadnych roszczeń. Stosowne oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone 31 stycznia 2025 r. przez sędziego wyznaczonego do rozpoznania i załączone do akt (k. 116). Zdezaktualizowały się więc przyczyny, które wskazane zostały w zawiadomieniu sędziego jako uzasadniające jego wyłączenie od orzekania w tej sprawie.

II. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. – będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 września 2022 r. (sygn. akt VI ACa 1067/20), pełnomocnik pozwanego Bank AG w W., oparł wnioszek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przyczynach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarżący dostrzegł potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95, s. 29, dalej – „dyrektywa 93/13”), art. 65 k.c., art. 354 k.c., art. 358 § 2 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385² k.c., art. 69 ust. 3 pr. bank., a także art. 189 k.p.c.

Ponadto wskazał na występujące w sprawie trzy istotne zagadnienia prawne. Pierwsze istotne zagadnienie dotyczyło wykładni art. 385¹ § 1 zd. drugie k.c. w zw. z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 oraz art. 385² § 2 k.c. w związku z motywem 21 tej dyrektywy, a w szczególności pytania, czy uznanie klauzul spreadowych za abuzywne, mimo że nie dotyczą głównego przedmiotu umowy, uzasadnia stwierdzenie nieważności całej umowy kredytu, przy jednoczesnym braku abuzywności klauzul ryzyka walutowego określających główny przedmiot tej umowy. Drugie zagadnienie koncentrowało się na kwestii wyeliminowania abuzywnych klauzul indeksacyjnych oraz rozważenia możliwości zastosowania stawki referencyjnej WIBOR jako podstawy dla określenia oprocentowania zobowiązań kredytowych wyrażonych w walucie polskiej, w świetle wykładni art. 385¹ § 2 k.c. w związku z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz motywem 21 tej dyrektywy. Trzecie zagadnienie związane było z wykładnią art. 69 ust. 3 Prawa bankowego oraz jego wpływem na charakter umowy kredytu denominowanego lub indeksowanego. Dotyczyło również pytania, czy możliwość spłaty kredytu w walucie obcej uzasadnia uznanie kredytu denominowanego lub indeksowanego za udzielony w złotych polskich, uwzględniając wpływ klauzul abuzywnych na charakter tej umowy.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, podania, na czym polegają

wątpliwości związane z rozumieniem przepisu oraz przedstawienia argumentacji przemawiającej za tym, że mają one rzeczywisty i poważny charakter, nie należą zaś do zwykłych wątpliwości związanych z procesem stosowania prawa. Wymagane jest także wykazanie, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni. Jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest także wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl. oraz z 14 grudnia 2023 r., I CSK 6110/22, niepubl.).

Z kolei – jak wskazano w orzecznictwie Sądu Najwyższego – skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). W świetle ugruntowanego orzecznictwa zagadnienie prawne jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.). Kwestia taka powinna spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, niepubl. oraz z 14 września 2012

r., I UK 218/12, niepubl.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, niepubl. oraz z 24 października 2012 r., I PK 129/12, niepubl.). Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym stosowania prawa. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie wystarczy samo sformułowanie pytania (pytań) do Sądu Najwyższego. Konieczne jest również zaproponowanie możliwych (odmiennych) odpowiedzi na postawione pytanie. Ograniczenia się do sformułowania pytania, wymagającego zdaniem skarżącego udzielenia odpowiedzi, nie wypełnia dyspozycji wskazanego przepisu. (zob. m.in. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 grudnia 2011 r., II PK 183/11, niepubl., z 20 grudnia 2011 r., II PK 207/11, niepubl., z 9 stycznia 2017 r., II CSK 423/16, niepubl. oraz z 16 maja 2018 r., II CSK 12/18, niepubl.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się także konieczność wskazania na występujące rozbieżności interpretacyjne przy rozstrzyganiu przedstawionego zagadnienia prawnego w orzecznictwie lub nauce prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17, niepubl., z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, niepubl. oraz z 8 kwietnia 2018 r., V CSK 577/17, niepubl.).

Wątpliwości przytoczone we wniosku, w kontekście zarzutów skargi i przedmiotu postępowania, dotyczyły skutków zawarcia w umowie kredytowej powiązanej z walutą obcą (frankiem szwajcarskim) postanowień umownych wyrażających ryzyko walutowe i odsyłających do tabel kursowych banku przy przeliczeniu waluty obcej na złote polskie i odwrotnie. W uzasadnieniu wniosku skarżący przytoczył szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnoszących się do wykładni wskazanych przepisów, a także orzeczenia dotyczące problemów ujętych w zagadnieniach prawnych sformułowanych w skardze kasacyjnej, w celu wykazania ich znaczenia w sprawie. Przepisy, których wykładni domaga się skarżący, oraz wynikająca z nich czy też na ich tle problematyka nie stanowią już w chwili rozpatrywania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania *novum* w doktrynie ani w orzecznictwie. Zagadnienia te były już szczegółowo

analizowane zarówno przez Sąd Najwyższy, jak i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym w odniesieniu do podobnych umów kredytowych, co doprowadziło do ujednolicenia linii orzeczniczej. W świetle dotychczasowego dorobku orzeczniczego brak jest podstaw do uznania, że istnieje potrzeba ponownej oceny przedstawionych przepisów i zagadnień prawnych (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21, OSNC 2021, nr 9, poz. 56, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2, wyroki Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20, z 10 maja 2022 r., II CSKP 163/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 464/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 405/22, z 20 czerwca 2022 r., II CSKP 701/22, z 9 września 2022 r., II CSKP 794/22, z 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, z 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, z 25 maja 2023 r., II CSKP 1311/22, z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, z 25 października 2023 r., II CSKP 820/23, z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22 oraz II CSKP 1753/22, i z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22 oraz II CSKP 36/23; postanowienia Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3629/22, z 8 grudnia 2023 r., I CSK 5651/22 i z 29 maja 2024 r., I CSK 2038/23 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo Sądu Najwyższego; w judykaturze Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zob. zwłaszcza wyroki z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, I.W., R.W. przeciwko Bank BPH S.A., ECLI:EU:C:2021:341, z 18 listopada 2021 r., C-212/20, M.P., B.P. przeciwko „A.”, ECLI:EU:C:2021:934, z 16 marca 2023 r., C-6/22, M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A., ECLI:EU:C:2023:216 i z 23 listopada 2023 r., C-321/22, ZL, KU, KM przeciwko Provident Polska S.A., ECLI:EU:C:2023:911, z 20 września 2017 r., C-186/16, Andriuc i in., z 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak i Justyna Dziubak przeciwko Raiffeisen Bank International AG, z 26 marca 2019 r., C-70/17, Abanca Corporación Bancaria SA i Bankia SA, z 15 czerwca 2023 r., C-520/21, Arkadiusz Szcześniak przeciwko Bankowi M. SA). W powołanych orzeczeniach szczegółowo odniesiono się do wszystkich aspektów prawnych związanych z wykładnią i stosowaniem przepisów wskazanych przez skarżącego, w celu wykazania przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Analizując przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne choć istotne z perspektywy stosowania prawa w określonych sytuacjach, nie wykazują cech nowości ani znaczących wątpliwości prawnych, które nie zostałyby już rozstrzygnięte w orzecznictwie. W odniesieniu do pierwszego zagadnienia, dotyczącego wykładni wskazanych przepisów w kontekście uznania klauzul spreadowych za abuzywne, zarówno w prawie krajowym, jak i unijnym ustalono, iż ich eliminacja może skutkować nieważnością umowy w przypadku niemożności jej dalszego wykonywania, jednakże warunek ten został szczegółowo omówiony w dotychczasowych rozstrzygnięciach. Wobec tego zagadnienie to nie spełnia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. W kontekście drugiego zagadnienia, odnoszącego się do wyeliminowania abuzywnych klauzul indeksacyjnych oraz rozważenia możliwości zastosowania stawki referencyjnej WIBOR jako podstawy dla określenia oprocentowania zobowiązań kredytowych wyrażonych w walucie polskiej, Sąd Najwyższy odrzucił taką możliwość. Wyeliminowanie abuzywnych klauzul indeksacyjnych skutkuje upadkiem umowy kredytu, ponieważ ich usunięcie eliminuje mechanizm indeksacji, który stanowi integralną część umowy. Modyfikacja umowy poprzez zastosowanie stawki WIBOR (podobnie stawki LIBOR) dla kredytu złotowego nie znajduje podstaw prawnych, zgodnie z wykładnią art. 385¹ § 2 k.c., art. 6 ust. 1 oraz motywem 21 dyrektywy 93/13 (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22, z 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22, oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 2707/22 i I CSK 3629/22, z 2 czerwca 2023 r., I CSK 4115/22 i I CSK 4355/22, z 29 listopada 2023 r., II CSKP 1753/22 oraz z 18 grudnia 2024 r., I CSK 172/24). Odnosząc się do trzeciego zagadnienia, dotyczącego wykładni art. 69 ust. 3 Prawa bankowego, przyjęta linia orzecnicza jednoznacznie wskazuje, że możliwość spłaty kredytu w walucie obcej nie zmienia charakteru umowy kredytu jako denominowanego lub indeksowanego, ani nie eliminuje abuzywności klauzul przeliczeniowych. (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 września 2024 r., I CSK 2369/24 i z 10 września 2024 r., I CSK 2491/23 i powołane tam dalsze orzecznictwo). Tym samym zagadnienie to również nie budzi już istotnych wątpliwości prawnych.

W odniesieniu do postulowanej wykładni art. 189 k.p.c. należy zauważyć, że interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia albo nieistnienia stosunku prawnego powinien być postrzegany elastycznie. Powyższy interes należy oceniać, uwzględniając cele, którym służy sądowa ochrona prawna oraz przedmiotowe granice prawomocności materialnej wyroku, wynikające z art. 365 w zw. z art. 366 k.p.c.) (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 10 maja 2022 r., II CSKP 163/22, z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22 i z 20 czerwca 2022 r., II CSKP 701/22, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2023 r., I CSK 3622/22 i powołane tam orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 19 września 2024 r., I CSK 80/24). W powołanym wyżej wyroku z 23 listopada 2023 r., C-321/22, ZL, KU, KM przeciwko Provident Polska S.A., Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził ponadto, że dyrektywa 93/13 sprzeciwia się takiej wykładni przepisów krajowych, która negowałaby interes prawny jako przesłankę powództwa zmierzającego do stwierdzenia bezskuteczności nieuczciwego warunku umownego z tego tylko powodu, że konsumentowi może przysługiwać powództwo o zwrot nienależnego świadczenia, lub gdy może się on powołać na tę bezskuteczność podejmując obronę przed powództwem zmierzającym do zasądzenia świadczenia opartego na takim warunku umownym.

Należy wskazać, że w ramach przedsądu Sąd Najwyższy niejednokrotnie odmawiał przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych opartych na tożsamej bądź zbliżonej argumentacji, w tym też pozwanego banku, m.in. w postanowieniach: z 31 stycznia 2025 r., I CSK 4990/22 i I CSK 906/23; z 30 grudnia 2024 r., I CSK 3122/23, z 20 grudnia 2024 r., I CSK 286/23, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 534/24, z 13 grudnia 2024 r., I CSK 453/24; z 18 grudnia 2024 r., I CSK 172/24, z 28 listopada 2024 r., I CSK 2638/23, z 29 października 2024 r., I CSK 1651/23, z 5 października 2023 r., I CSK 397/23, z 29 września 2023 r., I CSK 6772/22, z 13 września 2024 r., I CSK 1050/23, z 10 września 2024 r., I CSK 2522/23, z 19 lipca 2024 r., I CSK 3478/23, z 19 kwietnia 2024 r., I CSK 1306/23, z 3 kwietnia 2024 r., I CSK 2291/23, z 26 marca 2024 r., I CSK 6896/22, z 14 grudnia 2023 r., I CSK 5921/22). W celu uniknięcia zbędnych powtórzeń, należy odwołać się do uzasadnień dotychczasowych rozstrzygnięć. W świetle obecnego orzecznictwa skarga jest zatem nieaktualna, co uniemożliwia jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący nie wykazał istnienia potrzeby ponownego odniesienia się przez Sąd Najwyższy do przedstawionej regulacji i problematyki w dacie orzekania w przedmiocie przedsądu. Uwzględniając dotychczasowy dorobek orzecniczy Sądu Najwyższego oraz orzecznictwo unijne, brak było podstaw do ponownej wypowiedzi w tej sprawie, z uwzględnieniem publicznoprawnych i ponadindywidualnych funkcji skargi kasacyjnej.

Wskazać należy również, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej pozwanego do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego – na stosowany wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną – orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3-4 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

(J.C.)

[a.ł]

Dariusz Dończyk